

LEVLA

YAZILMASI
GEREKEN
HER ŞEY

MUSTAFA ERDURMUŞ - SEMA YÜKSEL - KAFRE NUR MİNTAŞ - SÜHEYLA SEMAOĞLU -
İLK NUR DEMİRKOL - DİLAN SİNECEM - YAĞMUR GÜMÜŞ - MUZAFFER ÇURAK - MAHMUT
NOYIN - FADİME YILDIRIM - HULİSİ DURMUŞ - HÜSNA BÜŞRA KERES - ERKAM YILDIRIM -
ŞOREŞ YAŞLI - YAREN SARI - FAZİLE AŞAR AYDINALP - ARSLAN KOÇOĞLU - SULTAN
KAÇTI - ZEYNEP YEMİŞ - SEMANUR YAĞMUR ALTEMİR - BETÜL ARIK - OSMAN AKÇAY -
FEYZANUR ÇAKIR - FADİME KUNDAKCI - SEHER ERVA DOLGUN

İMTİYAZ SAHİBİ

Mustafa ERDURMUŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Sema YÜKSEL

EDİTÖRLER

BETÜL ARIK

FEYZANUR ÇAKIR

RÜVEYDA TURAK

SEHER ERVA DOLGUN

SEMA YÜKSEL

SEMRA KIZILARSLAN

SEVGİ ÖZER

TASARIMCILAR

ASUMAN PARLAR

BEYZANUR KARTALOĞLU

BÜŞRA TEMÜR

MUCİZE NUR TEMÜR

SEMA YÜKSEL

YAREN UÇAR

SOSYAL MEDYA

Instagram:@levladergi

Twiter:@levladergi

Youtube:@levladergi

Web Sitemiz:

<https://www.levladergi.com>

İLETİŞİM

iletsim@levladergi.com

levladergi@gmail.com

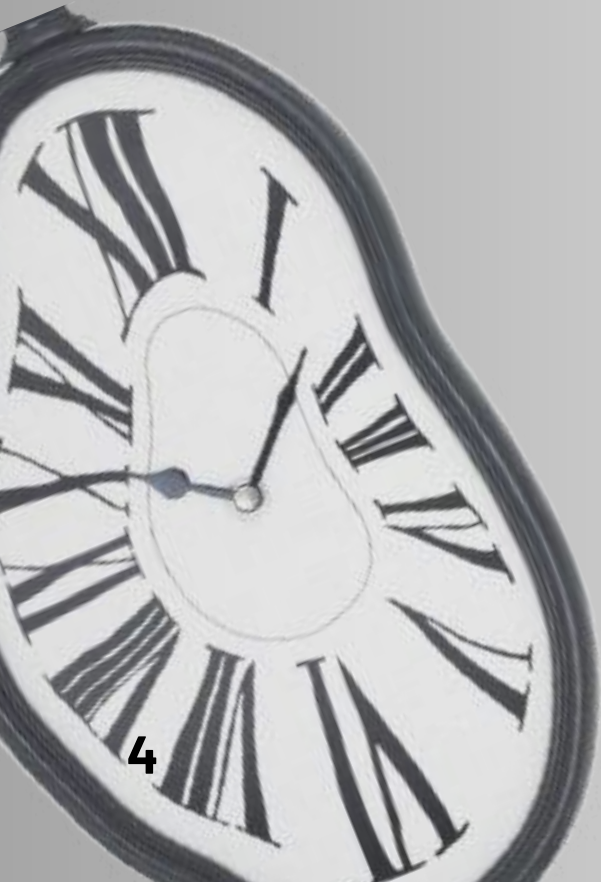
ESERLERDE SORUMLULUK YAZARA AİTTİR!

İÇİNDEKİLER

- 04** ZAMANIN SESSİZ TANIĞI:
BİR TEL SAÇ
MUSTAFA ERDURMUŞ
- 06** SAÇLARIMDA KAR
SEMA YÜKSEL
- 07** Hiç
KAFRE NUR MİNTAŞ
- 09** SATIRLAR DÖKÜLÜR
SÜHEYLA SEMAOĞLU
- 10** KARANLIKTAN SÜZÜLEN
İLK NUR DEMİRKOL
- 11** ZULME İSYAN
DİLAN SİNECEM
- 13** SEVGİSİZLER CUMHURİYETİNE
HOŞ GELDİNİZ
YAĞMUR GÖMÜŞ
- 14** KARANLIKTA GÖĞE DOKUNMAK
MUZAFFER ÇURAK
- 15** DEĞERİ BİLİNMEZ CEVHER
MAHMUT NOYIN
- 16** DURU KALMAK
FADİME YILDIRIM
- 17** İSLAM'DA SANAT
HULİSİ DURMUŞ
- 18** KADIN OLMAK:
FİLİSTİN KADINLARI
HÜSNA BÜŞRA KERES
- 20** SORMA HANİ
ERKAM YILDIRIM
- 23** BİR YÜREK TUTUŞ'UR
ŞOREŞ YAŞLI
- 24** SONRALARIN ŞİİRİ
YAREN SARI
- 25** DÜŞÜNMEK
FAZİLE AŞAR AYDINALP
- 26** GÖLGELER
ARSLAN KOÇOĞLU
- 27** SON VEDA
SULTAN KAÇTI
- 28** ZIVANADAN ÇIKMANIN BEDELLERİ VE
EN DEĞERLİ SINIR, ZIVANA
ZEYNEP YEMİŞ
- 29** SİYAH VE BEYAZIN AŞKI
SEMANUR YAĞMUR ALTEMİR
- 30** SOLAN ÇİÇEĞİN AĞIDI
BETÜL ARIK
- 31** KIRMIZILI KADIN DESTANI
OSMAN AKÇAY
- 33** BİR BEN VAR İÇİMDE
FEYZANUR ÇAKIR
- 34** SABAH OLUR YOL AÇILIR
FADİME KUNDAKCI
- 36** SANA DOĞRU YÜZYILLAR
SEHER ERVA DOLGUN

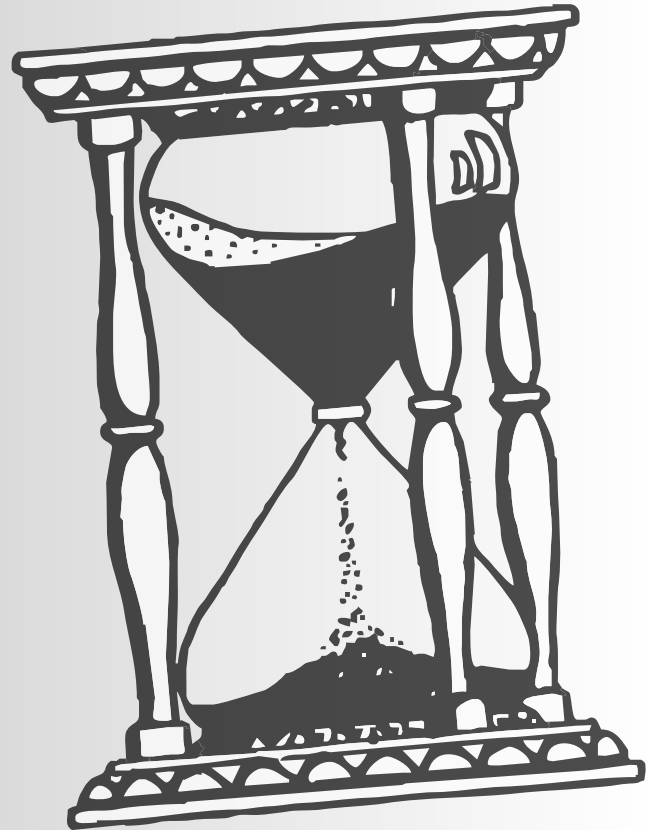
ZAMANIN SESSİZ TANIĞI: BİR TEL SAÇ

Sabahın ilk ışığıyla uyanmadım.
Çünkü bazı uyanışlar güneşle değil, içimizde bir şeylerin kıpırdanmasıyla başlar.
Yastığın kenarında, neredeyse görünmeyecek kadar ince bir tel saç duruyordu. Ne zamandır orada bilmiyorum.
Kime ait olduğunu da... Belki bana, belki geçmişin içinden kalmış bir zamana.
Bir saç teli.
Ne büyük bir yük taşıyor aslında...
Zamanın, sessizliğin, kaybın ve hatıraların bütün yükünü.
İnsan bazen bir nesne üzerinden kendine yürür.
Bu sabah, ben de o incecik telin izinde kendime doğru yürümeye başladım.
Sanki bir zaman ipine basarak geçtim yitip giden baharların üzerinden.
Oysa saç, en çok 'şimdi'de yaşar sanırız. Aynada bakarken, rüzgârda savrulurken, bir elin usulca tarayışında...
Ama aslında saç, geçmişte yaşar.
Her dökülen tel, bir anın toprağa düşmesidir. Sessizce, şikâyetsizce, hatırlanmadan.
Ve saçın bu sessizliği beni düşündürdü.
Ne çok sessiz şey var hayatta.
Ve ne çok şeyi, yalnızca sessiz olanlar anlatıyor.
Bir annenin gözyaşlarını silerken konuşmaması gibi.
Bir babanın uzaklara bakarak iç çekmesi gibi.
Bir kadının sabahın erken saatlerinde kimseye fark ettirmeden aynaya bakması gibi...
İnsan yaş aldıkça saçlarıyla birlikte susmayı da öğreniyor.
İlk beyaz teli gördüğünde susuyor.
Her yıkamada biraz daha az saç kaldığını fark ettiğinde susuyor.

Yastığın ucunda tek başına kalan o tel...
İşte o zaman insan, en çok kendine susuyor.
Saç, yalnızca estetik bir hat değil.
Belki de ruhun yeryüzüne en yakın uzantısı.
Bir tutam saç, bir ömürlük sessizliktir.
Bir kadının alnından düşen tel, bir şiirin ilk mısrasıdır.
Bir adamın yüzüne düşen saç, içindeki fırtınanın perdesidir.
Ben o teli elime aldım. İnce, kırılgan, uçları yorgundu.
Ve düşündüm: Belki bu tel, bir zamana aitti.
Bir vedanın sabahında dökülmüştü.
Belki bir bekleyişin gecesinde.
Belki sessiz bir özrün gölgesinde.
Kim bilir...
İnsan saçını kaybettikçe neyi kaybeder aslında?
Güzelliğini mi?
Gençliğini mi?
Yoksa zamanı mı?
Bence insan saçını kaybettikçe hatıralarını da kaybeder.
Çünkü saç, hatırlamanın en ince yoludur.
Kokusu kalır.
Tarandığı günler kalır.
Taktığı tokası, tuttuğu rüzgâr, uğradığı bir öpücük kalır.
Saç kalır.
İnsan geçse de, saç kalır.
Yastıkta, tokada, kitap arasında...
Bir tanığın ısrarıyla, zamanın inadına.
Ve ben o sabah yalnızca bir saç telini değil, bütün bir geçmişti topladım avucuma.
Belki unutmam gerekeni.
Belki hiç hatırlanmaması gerekeni.
Ama en çok, insanın kendini yitirliğini.
Bir tel saç...
Ve ardında koca bir hikâye.
Anlatmaz.
Çünkü en çok şeyi anlatanlar, en çok susanlardır.

Mustafa ERDURMUŞ

SAÇLARIMDA KAR

Kış gelmişti saçlarıma.
Her telinde ayrı bir yılgınlık vardı.

Gözlerim fersiz kalmıştı bu sefil hayatta.
Işığımı kaybetmiş bir fener gibi adeta.

Çok savaştım bu bahtsız,
Sessizliğin bile yankılandığı bu sedasız hayatta.
Amacım mutlu olmak iken yıkıldım aldığım her solukta.
Akciğerlerim hava doldurmak yerine,
Kıymık gibi battı bana her nefes alışımında.

Nefes almak kolay eylem,
Tasasız insana.
Dert, tasa geçici gelir her insana aslında.
Lakin bana acımasız davranmıştı bu dünya.

Sokak lambalarının titrek ışığı altında,
Soğuk kaldırımlarda kıvrıldım bir kenarda.
Adına dünya dediler bu soğuk, sefalet yığınının.
Halbuki neresi güzel ki bu fani yerin?
Doğarken ağladık,
Giderken yıkandık.

Çok savaş verdim bu yalnızlığa.
Saçlarımda o yüzden kar var hâlâ.
Gözlerim fersiz,
Çünkü çok çalıştım kıymet bilmeyen bu değersiz yokluğa.

Her şeyin fazlası zarardı.
Bu dünyada olan bu dünyada kalırdı...

Sema YÜKSEL

HİÇ

Bu sabaha daha uyanmadan yoruldum. Uykunun bile teselli vermediği gecelerden birinin sabahıydı. Gözkapaklarımı kaldırmadan önce, aklımdaki cümle sadece şuydu: "Bugün de yaşamam gerekecek, değil mi?"

Kim olduğumu sorma. Çünkü ben de bilmiyorum. İnsan ne zaman unutur kendini, bilmiyorum. Ama bir sabah uyanırsın ve adının bile yabancı olduğunu hissedersin. Aynaya bakarsın; gözlerinin içi bir bataklık gibi görünür. Gülümsemeyi hatırlamazsın, çünkü artık sebeplerin yoktur. Ben o sabaha çoktan uyanmıştım.

Her şey bir silinmeyle başladı. Önce sesim silindi, sonra varlığım. İnsanların gözünde bir gölgeye dönüştüm. Sokakta yürürken omzuma çarpıp özür bile dilemeyenler, bir zamanlar ismimi bağırarak çağıranlardı. Ben oradaydım, ama yoktum.

Bir gün annem bana, "Sen doğarken susmuştun," demişti. "Bağırmaştın, ağlamamıştın." Belki de o yüzden kimse beni tam olarak duymadı. Belki de ben bu hayatın sessiz sayfasıydım.

O sabah eski bir tren garında otururken bir kadın yanıma yaklaştı. Sırılsıklam bir yağmurun altında titriyorduk. "İyi misin?" dedi, ama sesi o kadar uzaktan geldi ki belki de sormadı. Sadece zihnimde duyuldu. Yine de o tek soru beni parçalayacak kadar güçlüydü. Çünkü hiç kimse böyle sormamıştı bana. "İyi misin?" Ne kadar güçlü iki kelime. Ne kadar geç.

O gün tren garından ayrılmadım. Bekledim. Bir tren gelmedi. Belki de hiç gelmeyecekti. Ama bir şeyin geldiğini biliyordum: sonum.

Son günümü yazmak istedim. Bir notla değil, bir hikâyeyle. Çünkü insanlar notlara bakıp geçer. Ama hikâyeler, insanın içine sızar.

Kendimi bir ağacın gölgesine astığımda, rüzgâr yüzümü okşuyordu. Ölüm bile nazikti bazen. Gözlerim kapanırken şunu fısıldadım içimden: "Beni hiç kimse anlamadı, ama belki bir gün bir yabancı bu satırları okur ve der ki, 'Ben de böyle hissettim.'"

Ve işte o zaman, "hiç" olmamın bile bir anlamı olurdu.

Kafre Nur MİNTAŞ

SATIRLAR DÖKÜLÜR

Satırlar dökülür hayatımıza bir bir
Ve ben kırıgın sayfayı kapatırım
Yepyeni taptaze bir güneş doğar
Sayfalara yazılmaz artık olanlar
Kelimeler cümleler yürür yanımızda

Kederi taşımaktan yorulan sözler
Sığmaz olur artık kitaplara
Gözden ırak olmak ağır gelir
Bilinmek ister tüm dünya duysun ister
Gökyüzüne doğru yürür sayfalardan

Suskunluklar birikir cümle aralarına
Yine de silinmez bazı harfler içimizden
Zaman akıp gitse de, kalır izleri
Yaralar kabuk bağlasa da, kalp hatırlar
Her veda, yeni bir merhabanın eşiği

Çağlar ötesinden yankılanan sesler
Aşıkâr olur sonra birer birer
İçimizdeki sessizliği öldürür
Yayılr boşluğa doğru ve diriltir
Vurgunu yemiş bütün çiçekleri

Sığ gayelerden uzak bir müellif
Kalbinden damlayan mürekkeple
Göge yazar, arz dinlesin mısraları diye
Kalem utanır da beşer utanmaz
Hakikat incinir kıymet verilmediğine

Ve biz, kelimelere tutunur yürürüz
Ne tam susarız, ne tam konuşur
Her satırda biraz eksik, biraz tamam
Bir yanımız geçmişte, bir yanımız sabah
Sığırız harflerden inşa edilen hikmete

Süheyla SEMAOĞLU

KARANLIKTAN SÜZÜLEN

Gece çöktüğünde yolumu kaybettim. Ağaçlar birbirine benziyor, yollar sonsuza uzanan karanlık çizgilere dönüşüyordu. Her adım, beni başladığım yere geri getiriyor gibiydi. Sanki orman, beni içine almış ve geçmişin unutulmuş anılarıyla baş başa bırakmıştı. Güneşin son ışıkları sönerken, içimde bir boşluk yankılanmaya başladı; çocukluğumdan beri taşıdığım, adı konmamış bir özlem gibi.

Gökyüzü kapalıydı; ne bir yıldız ne de ay vardı. Rüzgârın uğultusu, uzak bir yerden gelen bir fısıltı gibi kulağımda dolanıyordu. Çürümüş yaprakların kokusu toprağa karışmıştı, tanıdık ama huzursuz edici bir koku. Sessizlik yalnızlığa değil, geçmişime benziyordu.

Gözlerimi açık tutmakta zorlandım. Bedenim yorgundu ama asıl ağırlık ruhumdaydı. Bir ağacın altına oturdum. Nemli toprağın serinliği sırtımı kavradı. Gözlerim kapandı; bu bir uyku değil, teslimiyetti. Zamanın akışı durmuş, sesler susmuştu. Ben artık sadece var oluşun içinde eriyen bir gölgeydim.

Uyandığımda toprağın nemi içime işlemişti. Gözlerimdeki yaşlar hâlâ sıcaktı. Orman, nefes alıyor gibiydi; yavaş, derin ve hüzünlü. Bir zamanlar kaçtığım her şey, şimdi etrafımı saran ağaç gövdelerinde yankılanıyordu. Belki de yalnızlık bir düşman değildi. Belki de o, geçmişin şekil değiştirmiş hâliydi.

Kendime seslenmek istedim. Kelimeler dudaklarıma kadar geldi ama içimde boğuldular. İçime gömülmüş bir silüetimin artık, sessiz ama farkında. O an, uzaklardan bir serçenin cıvıltısı çalındı kulağıma. Ardından ufukta bir ışık belirdi. Güneş, yavaşça doğuyordu.

İlk ışık hüzmeleri gökyüzünü yırtarak içime doldu. Ağaçlar yeşile döndü, toprak yeniden yaşama karıştı. Derin bir nefes aldım. Yalnızlık hâlâ yanımdaydı ama artık ona direnmiyordum. Onunla yürümeyi öğreniyordum.

Bazen insan kaybolmalı. Sessizliğin içinde durmalı, kendi gölgesine dokunmalı. Çünkü en derin uyanışlar, en karanlık gecelerin sabahında başlar.

İlknur DEMİRKOL

ZULME İSYAN

Ey zulmün taş duvarına çarpan feryat!
 Ey mazlumun alın yazısına kazınan kan!
 Hangi defterde saklı adaletin kalemi,
 Hangi mahkemede dinlenir yetimin sesi?
 Gördüm, bir çocuk düştü sokakların koynuna,
 Elleri boş, gözleri ıssız, bedeni kül.
 Bir kadı geçti yanından, gölgesi ağır,
 Dili mühür, terazisi kırık.
 Bırak yargılama beni ey vicdan,
 Bırak susmasın bu yara!
 Bir kadın düştü toprağın kollarına,
 Başında karanfil değil, kan kurumuştur.
 Ve kurumuştur mahkeme duvarlarında,
 Yara büyüdü, ahşap kapılar çürüdü.

Gecenin koynunda bir bebek ağladı,
 Ne bir anne sesi, ne bir ninni vardı.
 Gökyüzü, kan kırmızısı bir battaniye бүрүнmüş
 Toprak, kendine düşen cesetleri bağrına basmıştı.
 Ve sen ey insanlık, hangi rüyanın içinde kaybolmuşsun

Ey insanlık! Hangi seccadeye sığar bu günah?
 Hangi kitap yazar mazlumun yalnızlığını?
 Kılıç kırıldı, adalet sustu,
 Ve gökyüzü yetimleriyle öksüz kaldı.
 Gecenin içinden doğan bir ateş gibi,
 Örtme üstünü bu yangının,
 Söndürme içindeki çılgılığı...

Ey karanlığın göğsüne saplanan çılgılık,
 Ey mazlumun alnına mühürlenene suskunluk,
 Kaç kere doğacak güneş ki,
 Kanla yıkanmış bir sabahı aydınlatmaya yetmeyecek?
 Kaç kere dökülecek gözyaşı ki,
 Bir yetimin gülüşüne saklamış hüznü yıkayacak,

Ey kadı!
 Adalet terazisini hangi mahşerde bıraktın?
 Hangi kalemin kırıldı ki,
 Yetimin hakkını yazmaya cüret edemedin?
 Duanın elleri kanlı,
 Kelimelerin yaralı,
 Ve sen sustukça büyüyen bir gölge gibi,
 Zulmün tahtına diz çöktün.

Bir çocuk gördüm dün gece,
 Sırtında büyüyen bir açlık,
 Gözlerinde kayıp bir şehir.
 Ne evi vardı sığınacak, ne de adı çağrılacak.
 Yıldızlara baktı usulca,
 Bir kadının sessiz ağıtı gibi
 Koluna kazınmıştı adı.
 Gözleri kanadı, elleri titredi.
 Ve insanlık,
 Kendi vicdanına sağırdı.

Bir kadın gördüm,
 Kolları mezar taşı kadar ağır,
 Ömrü, suskun bir cellat gibi,
 Günden güne eksiliyordu.
 Bağrında taşıdığı yara,
 Ne bir dua ile kapanıyordu,
 Ne de bir mahkeme hükmüyle.
 Sustum.
 Ve anladım ki,
 Zulmün en keskin hançeri,
 İnsanın insana sustuğu yerde saklıydı.

Ey insanlık!
 Hangi duvar kaldırır yetimlerin yükünü?
 Hangi kitap yazar açlıkla titreyen çocukların duasını?
 Hangi mahkeme sorar,
 Kanla yoğrulmuş bir toprağın hesabını?
 Ey suskun şehirler,
 Ey mezar taşlarına yazılmış hikâyeler,
 Söyleyin bana,
 Zulme göz yumanın bedeli kaç yetim eder?

Söyle ey zaman, hangi çağda yitirdik insanlığımızı?
Hangi savaşın külleri altında kaldı vicdanlarımız?
Hangi taş duvarların arkasına saklandı adalet?
Ve hangi mahkemelerde düştü kadının sesi,
Bir çocuk çığlığına karışıp yok olurken?

Bir şehir gördüm, gözleri kör, dilsiz sokaklarında yankılanan çığlıklar,
Duvar diplerinde öksüz kalmış haykırışlar,
Kan lekesiyle mühürlenmiş kapılar...
Bir çocuk gördüm, açlığın kıyısında sallanan,
Bir kadın gördüm, göğsünde taş gibi büyüyen bir yara...
Ey kadı! Hangi terazide tartılır yetim bir çocuğun hüznü?
Hangi ferman siler bir kadının gözlerindeki çaresizliği?

Karanlık kaldırımlarda adımların izlerini gördüm,
Kırık camlardan içeri sızan sessizlik,
Tükenen umutlara kefen biçen eller...
Bir mahkeme gördüm, adaletin sureti silinmiş,
Bir kadı gördüm, suskunluğu yemin gibi mühürlenmiş

Zulüm, tahtını yoksulun mezarı üstüne kurmuş,
Yetimlerin açlıkla çatlayan dudaklarında kuruyan dualar,
Bir annenin avuçlarında eriyen zaman...
Ve biz baktık, gördük ama susmayı seçtik.
İşte en büyük cürüm buydu,
İşte en ağır günah burada başladı.
Bir çocuk daha susmayı öğrendi,
Bir annenin duası yetim kaldı.

Ey insanlık!
Hangi protesto duyulur, mazlumun ahı göğe yükselirken?
Hangi ekmek bölüşülür, bir çocuk açlıktan ölürken?
Hangi yasalar adildir,
Bir kadın kimsesizliğe mahkûm edilirken?

Çünkü sen sustukça, zulüm konuşuyor,
Sen görmezden geldikçe, kan akıyor,
Sen uyudukça, çocuklar yetim kalıyor!
Uyan!
Yoksa tarih, seni de unutulmuş bir utanç olarak yazacak...

Dilan SİNECEM

SEVGİSİZLER CUMHURİYETİ'NE HOŞ GELDİNİZ

Çocuk büyütmek mi? Hah, o iş öyle basit değil! Sadece fiziksel gelişim falan değil mesele. O başı okşamak var ya, işte o bir devrim! Ne demek biliyor musunuz? Bir çocuğun başını okşamak, tam olarak evrenin 'yavaşça dönmesi' gibidir. O kadar büyük bir iş ki, birazcık samimiyetle yapılmalı.

Dünyanın her yerinde aynı film dönüyor: çocuklar sevgisizlikle büyüyor, yetişkinler yalnızlıkla ölüyor.

Bu kadar sevgisiz bir dünya gerçekten nasıl becerildi? Çocuklar sevgiyi oyuncak kutusunda unutmuş gibi büyüyor, büyüdükçe de robotlaşıyor. Sevgi sadece pop şarkılarında kalmış bir kelime artık. Peki ya düzen? O zaten başlı başına bir kara komedi. Herkes birbirinin yüzüne bakıyor, ama kimse kimseyi görmüyor. Bir el uzatacak olsan, "Ne çıkarı var bunun?" diye şüpheyi bakan gözlerle karşılaşıyorsun. Çocuklar parkta koşacağına, dört duvar arasında sevgisizlikle yoğruluyor. Sonra büyüyorlar ve o sevgisizliği dünyaya miras bırakıyorlar. Bravo! İnsanlık olarak kendimizi alkışlayalım mı? İsyan ediyorum! Şu an bu cümleleri okuyan kim varsa, sevgiyi nereye sakladığını söylesin. Biliyorum, bir yerlerde unuttuk. Yoksa bu kadar betonun arasında bir çiçek bile nasıl filizlenir?

Henüz içgüdüğü bile uyanmamış, sevginin yolunu bulamamış bir kalpten nasıl bir çocuk doğar?

Yağmur GÜMÜŞ

KARANLIKTA GÖĞE DOKUNMAK

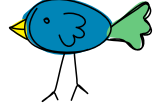

Bir ay parçası olsaydım,
Gecenin karanlığına gizlenip seni bekleseydim,
Çenenin her kaşındığında
Bir kerecik gözlerin bana dalsaydı.
Bir kar tanesi olsaydım,
Başının üstüne doğru süzülen.
Damla damla olup avuçlarına düşseydim,
İşte o zaman yaşardım ellerinde.

Bir sokak lambası olsaydım,
Geçerken yüzüne vuran ışıktaki.
Kendi karanlığımı bile sevebilirdim,
Sen karanlığa baksaydın ve ben orada olsaydım.
Bir bankta otururken
Sana dokunmasa bile kelimeler
Sessizliğimde saklıydım.
Sen sadece çenenin kaşınıp karanlığa baksaydın.

Ve bir gün
Gökyüzü sessizce üzerimize eğildiğinde,
Ben hâlâ oradaysam,
Anlardın belki:
Ben seni hep yukarıdan sevdim

Muzaffer ÇURAK

DEĞERİ BİÇİLMEZ CEVHER

Çocuğuz biz daha. İçimiz içimize sığmaz. Enerjimiz şelale misali durmaz akar. Ağlarız, güleriz, sinirleniriz. Fakat hepsi de çok masum duygulardır. Öyle ki, bir elmadan daha saf güzelliكتedirler. Bir tüccarın paha biçemediğı, bir yetişkinin dünya yaşamının her ânında aradığı güzelliكتe. Bu duyguların en yoğun yaşandığı yer ise sokaklardır.

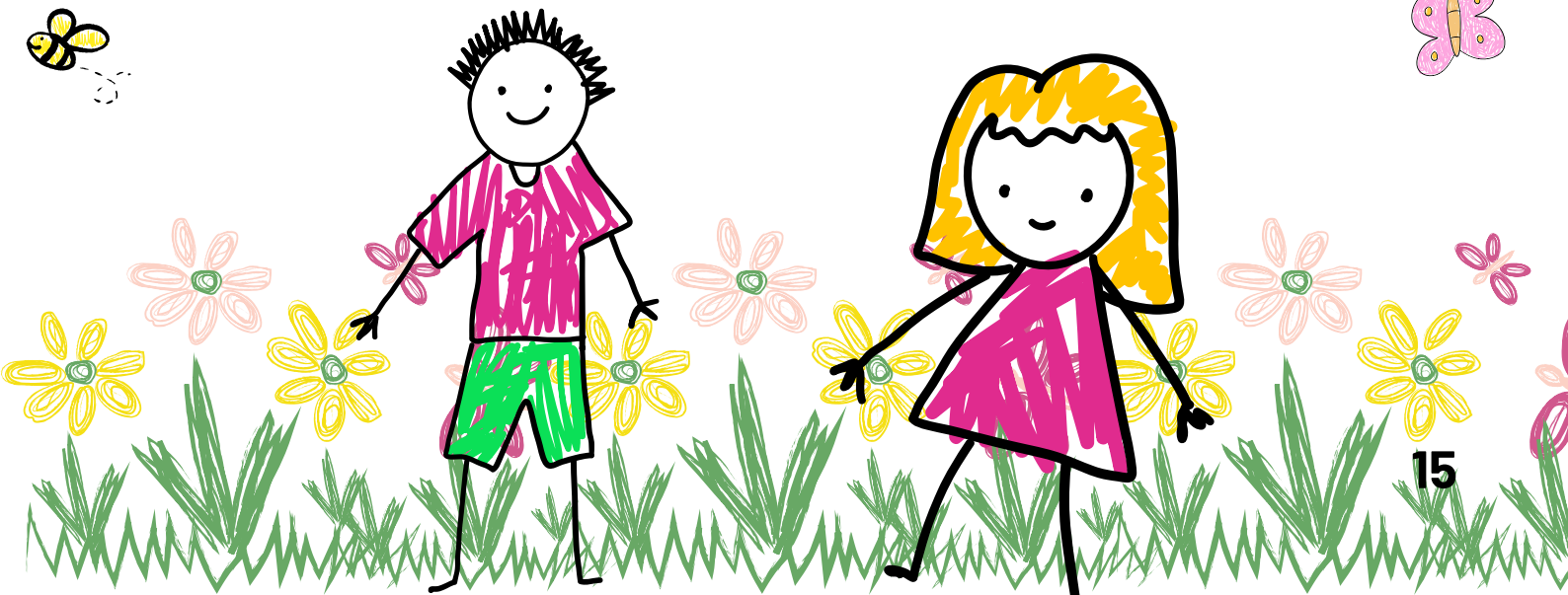
Sokaklar, eğlence diyarıdır bizim için. Oradaki her şey, ucu bucağı olmayan hayal dünyamızda oyuncak olur. Belki bir kale, belki bir savaş alanı. Belki de çamurdan birer pasta. Daha neler neler yaşanır oralarda. Peki ya bu diyarı zenginleştiren arkadaşlara ne demeli?

Ah, yerleri doldurulamaz hayal arkadaşları. Onlarsız; ne bulutların tadı vardır pamuk şekere benzer, ne bahçelerin şekilden şekle girmesi kalır. Belki de yıllarca birbirimizi zenginleştirir ve dünyaya atılırız. Hani, kan bağımız olmaz ama kardeş gibiyizdir onlarla. Bazen aramıza mesafeler girer, bazen aynı çatı altında kalırız. Ama onlarsız olmaz. Bu diyarlar sessizleşir, yavaş yavaş...

En güzeli de nedir biliyor musunuz? En ufak şeyden dahi mutlu olmamız. Umutlarımız vardır, hayallerimiz... Sonu yoktur asla. Birinde en güçlüsü oluruz, diğerinde en zengini; birinde en cesuru oluruz, diğerinde en fantastiğı. Asla yapamayız demeyiz, inanırız, meraklanıriz. Hayattaki problemleri oyun yaparız. Uğraşırız, tüm zorluklarını atlatmak için elimizden geleni yaparız. Bu ise bazen bir macera olur; diyardan diyara gezeriz.

Velhasıl, biz çocuğuz. Hem sizin içinizde yaşarız hem de bir küçük bedende hayata neşe katarız. Su gibiyiz aslında. Damlar, damlar... Bir kaya dahi olsa aşınır, toprak gibi yol olur bize. Siz, narin gönüllere.

Mahmut NOYIN

DURU KALMAK

Güven manasının derinliği boğar bazen insanı. Dengede kalmak için verdiğimiz mücadelenin altında eziliriz çoğu kez. "İnanmak" her fıtratta farklı alkışlarla yol bulur kendine. Çabuk inanana yaftaladığımız "safılık" belki de onun bozuk düzene ayak diretmesidir. Herkese set çekip şüpheyile yaklaşan, insan sarrafı olmak adına ince detaylarla karakterleri ilk bakışta tanıyormak, imrendiğim bir farklılığı bir zamanlar. Yaş ilerledikçe anladım ki onlardan çok var. Hayatın lezzeti yaradılışla gelen duruluğu muhafaza ederek, kirlenmiş insanlığa ve ince hesaplarla dönen çıkar çarkının içine dahil olmamakmış. Çabuk inanan olmayı, kanıp aldanmayı, acı tecrübeleri ömür haneme yenilgi diye yazmayı seçtim ben. Yanıldıkça, hata yaptıkça, güveni elimde sımsıkı tutup sarmalamaya, yara aldıkça yaralarımı onarıp tekrar yola koyulmayı öğreneceğim.

Duygu insana bahşedilmiş yaşam boyu ehemmiyetle taşınması gereken, kıymetle donatılmış bir nimettir. Varoluşla anlam bulan bu değer, kimisinde var oldukça kıymetsizleştirilen sıradan bir meta halini aldı. Histen ibaret olmamız insan olmanın getirdiği bir tür üstünlükken hissizliği seçip duyguyu benliğinde taşıyamayan, hazların hüküm sürdüğü bedenle, görünüş itibarıyla insan kalan içi boş karakterlerle dolu bir zamanın içerisinde kalakaldık. Yanlış zamanlarda, yanlış insanlarla bulundukça biriktirdiğimiz keşkelerin ağırlığıyla yeni bunalımlar yükleniyoruz. Goethe'nin dediği gibi "Yanlış iz üzerindesiniz, insan doğasının özü kalptedir."

Bir hatalı iz üzerinde şurup gidiyoruz. Acabalar, belkiler, bekleyişler...

Samimi muhabbetler üzerine kurulu gönül bağları için çıktığımız yolda, tek tip "kalpsiz", "hissiz" bakan ama görmeyen gözlerin, nefes alan ama yaşamayan bedenlerin doldurduğu bir zamanda kötülüğün içinden sıyrılıp, masum niyetlerle koşmaya çalışırsan elbet düşürler. Ayakta kalmayı becerebilirsen, zarar görmeden kendin kalabilirsen başardım de. Bazen adımlar bitişe götürmez, zafer durarak kendin kalmaktır belki de... Tamamlanmak insanın kendinde, yeter ki ümidini kaybetme.

Fadime YILDIRIM

İSLAM'DA SANAT

Sanat, sanatçı ruhunun sergisidir. Muhatap olan ise sanatçının iç dünyasına ve ruhuna gezintiye çıkan kişidir. Sanat, sanatçının inançlarını, sevgilerini, belki sevinçlerini ve korkularını yansıttığı bir tablodur.

Sanat, insanın gözlerine ve ruhuna hitap eden bir daldır. Sanat büyük ölçüde ilham ile şekillenir. Sanatçının ilhamı, sanat eserini cansız olmaktan çıkarır. Adeta sanatçı iç âleminden bir ruh üfler esere. Yapıt, sanatçının dokunuşlarıyla esere dönüşür. Ve yine sanat, sanatçının duygularının tercümanıdır.

Her medeniyetin eserlerinde sanat, topluma farklı şekillerde yansımıştır. Mesela antik Roma mimarisinde, paganizm izleri taşıyan heykelleri ve anıtsal yapıları görmek mümkündür.

Batı sanatında eserler şatafat ve görkemi, keskin hatlı dini mimariler ubudiyet ruhunu yansıtmazken, İslam mimarisinde Selçuklu'da geniş saflı kolonlar arasında kulluğu halisane yansıtırken, Osmanlı'da ferahlatıcı göğe açılan kubbeler abidane bir mimariyi yansıtır.

İslam sanat dünyasındaki eserlerde İslami öğretilerin zuhur ettiği görülmektedir. Mesela İslam mimarisine yön veren şu hadis-i şerif büyük ölçüde kaynaklık etmiştir:

Resulullah (sav) buyurdular ki: "Eğer birinci safta ne olduğunu bilseydiniz, mutlaka kur'a çekilirdi." [Müslim, Salat 131, (439)]

Selçuklu'nun dikdörtgen ve enine uzun safları adeta bu hadisi şerh etmekte ve Rasul'e ittibayı gözler önüne sermektedir. Bu durum hadis-i şerifin beyan ve kaynaklık ettiği bir durumdur. Ve tersine bu mimari yapı hadis-i şerife de kaynaklık etmektedir.

Bu izleri İslam'ın sanat eserlerinde görmek pekâlâ mümkündür. Dünyanın her yerine serpilmiş kubbeler selamet çağrısı yapar insanlara. Allah'ın birliğini haykırır dimdik göklere uzanan minareler.

Tatlı su çeşmelerinin de İslam kültüründe büyük yeri vardır. Yeryüzünden çıkıp gelen tertemiz sulara yol veren o mamur taşlar, sanki ruhlarla sahip cansız sâkilerdir.

Her gelen misafiri ağırlayan, topluma vakfedilmiş, ahirete sadaka-i cariyeye olarak kapı aralayan mütevazı kervansaraylar, en güzel misafirperverlerdir.

Türk-İslam medeniyetlerinde sanat, estetik gaye gütmekten çok duygu dışavurumu ile her işi güzel yapma kaygısı ile bir ruh kazanmıştır.

KADIN OLMAK: FİLİSTİN KADINLARI

Kadın...

Türk Dil Kurumu “Erişkin dişi insan” olarak tanımlar kadını. Geçmişte, bu günde ve gelecekte geniş bir varlık bulan kadınlar; her zaman insan topluluklarında en büyük sorumluluklara sahip olmuştur. Annedir, kız çocuğudur, kardeştir, kimi zaman eşinin yanında kale gibi sağlam duran yoldaştır. Tanımları farklı olsa da her coğrafyada acıları her dem tazedir. Nerede bir kadın hüznü dolsa, başka diyarın kadını derinden hisseder o hüznü. Coğrafya farklı fakat acılar aynıdır. Kadınlar her zaman zulmün karşısında direnişin sembolü olabilmeyi başarabilmişlerdir. Fakat bazı topraklar en derininde hisseder bu acıyı. Daha büyük, daha sancılı...

Dünya sürgünün en acıklı sahnesinin başkahramanlarıdır bu kentin insanları. “Yurdunda yurtsuz kalmak” tabirinin caizliği işte tam da burada, bu şehrin sokaklarında yankılanır. İnsan olabilenin yüreklerini lime lime eden bir çılgıktır. Bu şehir tüm hüznü filmelerin anlamını yitirdiği yerdir.

Bir bayrak düşündürüyor zihnimi...

Umutlardan daha beyaz, yeşil kırlarda uçuşan etekler, kırmızısında ağzında süt kokusu ile bebekler... Siyahı, tüm renkleri karanlığa sürüklüyor.

Fonda hücreleri dağlayan bir drama...

Bir bebek daha memeye muhtaçken yaşam ile direnmekte, bir çocuk cılız parmaklarının arasından akıtıyor duaları, bir genç hayallerini kaldırıyor enkazdan, bir annenin gözlerinden hiç görmediği o güzel hayat damlıyor sicim sicim. Hayat harabesinin doludizgin olduğu bu sokakların en dinmez acılarını yaşayan kim?

Kim kucağında yavrusunu uyutmalı?

Hangi ninniler henüz başlamadan bitmek zorunda kaldı?

Acı piramidinin en tepesinde, hüznün girdabında savruluyor Filistinli kadınlar. Evladını, eşini, ana babasını, kardeşini; yüzünde tebessüm, gönlünde şehit verdim gururu ile uğurluyor toprağın altına. Enkazın parçaları dökülürken hüznlerinden, dilinde ağıtları yakıyor sessizce.

Evet!

Sessiz bir ağıttır bu.

Bu ağıtların içerisinde kuaför dertleri yoktur, akşam yemeğine ne pişirsem serzenişleri, sabah çocuğunu okula gitmesi için uyandırma çabaları, komşuda bir çay kahve muhabbet planları da yoktur. Teslimiyetlerini arşa çıkaran bu kadınlar için bir zaman sonra yaşamak zulümdür.

Sokaklarda koşturup yeri göğü şenlendiren kahkahalar yok artık. Okul sıraları bomboş, züccaciyelerde tokalar toz tutarken, o simli pembe defterleri dolduracak minik parmakların sadece izi vardır. Henüz erginliğine gelemeyen, annesinin tek dostu olamadan daha, babalarının etrafında pür-neşe ile salınmıyor çocuk kadınlar. Çocukluğu bilemeden ölümün soğuk busesi dans ediyor al yanaklarında...

Şimdi beyaz, ne gökte ay ne kışta kar. Şimdi o bitirilen okullarda atılan mezuniyet kepleri sadece anı. Şimdi aynaya saçlarını taramak için değil, kaybettiği uzvunu görebilmek için bakıyor gözler. Sevmek, sevilme beklenenler arasından tamamen silinmiştir. Bedenlerine beyaz gelinlik değil, kefeni giyiyor genç kadınlar...

Sağ kolunda bir yavrusunun cansız bedeni dururken, sol kolunda diğer yavrusunun yaşam mücadelesini verir anne kadın. Yuvasının çatısı paramparça olurken, hayat organını boynundan atma gücü tamamen tükenmiştir. Hastalıkta sağlıkta diye yemin verdiği eşinden ise çoktan vazgeçmiştir bile... Filistin’de anne kadının varlığı, ailesinin varlığına armağandır...

Filistinli kadınlar...

O mâkûs talih yediden yetmişe miras kalır her birine ve her biri sayısız acıyı saklı tutuyor göğsünde. Yaşamak fakat tüm duygulardan feragat ederek. Tüm cihana yayılacak bir çığlık, karıncaların adımları kadar sessiz.

Erkekler, bebekler, çocuklar, gençler, yaşlılar, yaratanın dilsiz kulları... Bu şehirde acının rengi, yaşı, cinsi ve cinsiyeti anlamsızdır.

Ama kadınlar...

Ah! O kadınlar.

Cahiliyede yok sayılan kadınlar. Dünyaya kadın olarak geldi diye diri diri gömülen çocuk kadınlar. Şimdi insanlığını kaybetmişler tarafından cahiliyeyi yaşıyorlar. Şehadet kokusu, galip gelmiştir dağ kekiğinin kokusuna. Direnişin sembolü kadınlar milli mücadeleyi, Anadolu’yu hatırlatır usulca. Yaralarını unutup yaralara merhem olurlar. Teslimiyetleri ile iman dersi verirler dünya insanlığına. Şimdi dualar ardındaki aminler onlara, ümmetin kadını olmak nasıldır gösteren kadınlara...

“Göğsündeki yarayı çekip alabilsem,

Yerleştirsem sineme.

Dünyada huzur vermediler,

Mükâfatı cennette.

Durdurur mu içindeki yangını?

Acını hissedişim,

Tüm cihana yayılsın bu haklı serzenişin.”

Hüsna Büşra KERES

SORMA HANI

"Kişi gönlünü kime verdi ise ömrünü ona vermiştir"

Hani,
Sorma hani
Bu yabancılık
Ve senin kokun.
Bu terkediş...
Bu göz ağrısı...
Bu bulanık sular.
Gönlümü verdiğim,
Cihanın bir ömür sancısı.

Hani,
Sorma hani
Bu sitem, bu savaş
Bu, beni inciten telaş
Bu söylenceler, bu aşk
Bu kavga,
Kimlerin ellerinde?
Kimdedir bu ellerin?
Ey yoluma yol olan
Yoldaş...

Hani,
Sorma hani
Toplamak
Ve toplamak seni,
Gülistan şehrinin toptaklarından.
Koklamak...
Ve koklamak seni
Yemen'den, Şam'dan , Bağdat'tan
Ve okumak...
Okumak seni,
Tevrat'tan, İncil'den, Kur'an'dan.

Hani,
Sorma hani
Bölmek
Ve bölüşmek seni
Kızdan, oğuldan
Anadan, gardaştan.

Hani,
Sorma hani
Çarpmak sana
Ve çarpılmak kadife gözlerine
Ve dokunmak...
Ömrümü verdiğim,
Gönlümün sevdiğine.

Hani,
Sorma hani
Gide gide bir söğüde dayandım.
Bir yığittim,
Bir agit..
Sorma.
Sorma hani,
O yanakların
Alına bulandım.

Hani
Sorma hani
Bu kader,
Bu keder,
Dağılır elbet bir gün.
Günlerden,
Yazılırsa yazgıma adın.
Zurnalar üflenir.
Çağırır seni davullar
Ve ardından
Doğar gün,
Doğar güneş.
Ve cıvılda seherde
Kızlar, oğullar.

Hani,
Sorma hani
Bu fermanın.
Elçisi hani.
Bu mektuplar,
Bu şiirler,
Bu menkıbeler...
Biliyorum
Hiç anlayamadılar seni
Ve titriyordu gönlüm,
Gözlerinde bir bebek gibi.

Hani,
Sorma hani
Ve gözlerinin yaşları ile
Büyüyordu
Ve göğsünden akan,
Kutlu sütünle
Pak meyvalar koparıyordu.

Ve hani..
Hâsıl-ı kelam ediyordu.
Zerafetinden.
Zarif..
Bu yabancılık
Ve senin kokun.
Bu terkediş..
Bu göz ağrısı..
Bu bulanık sular.
Bu sitem, bu savaş
Bu, beni inciten telaş...
Bu söylenceler, bu aşk
Bu kavga,
Senin yağdırılışının
Karlı dağlarında
Berfin gibi.
Eriyor usul usul
Yavaş yavaş.

Hani
Sorma hani,
Artık ne yoldan dönüş
Ne yoldan düşüş
Hüzün gibi dalgalanan saçların..
Sulasın makberimi
Ve selam eylersin
Göğsümde taşıdığım
Dil/berime.
Ey ömrümü gülüşüyle süsleyen yoldaş

BİR YÜREK TUTUŞ'UR

Önce gölgesini kopardılar,
Sığınağından vurdular,
Bir ananın yüreğini,
Feryadının kızıllığı sardı dağları,
Sardı göğü bir uçtan bir uca,
Yüreği aktı Dicle'nin asiliğine,
Suyunun akışına çığlıkları karıştı.
Ve artık dinmeyecek o yürek sızısı...
Mezarsız bir ağıtın yankısı duyuldu.

Karanlığın kokusu ağır mı ağır yine,
Siner geceden o yanık yüreğine...
Gölgesi meçhule,
Meyvesi meçhule,
Göğü saran sis, toprağa vuran kar,
Feryat figan, koca yürek, haykırış
Zamanı var edene hawar ki hawar
Acısı örülür içinde nakış nakış
Yine gece, yine Andok, yine kış.

Feryadı acıdır, koca isyandır,
Açar bir çiçeğin renginde açar.
Gelir sonsuza dek dağlara bahar,
Sıcak bir yel ruhu okşar yeniden,
Zaman dile gelir, belki ansızın.
Duyulur çığlığının o yorgun sesi,
Umudu bir yağmura tutunur,
Belki bir güneş ile bir cumartesi...

Şoreş YAŞLI

SONRALARIN ŞİİRİ

Onca sular çağlar
Ve yeniden akıp gider,
Döner hep ömürlerce.
Gördüğüm, seni bana getirmek içinmiş bunca zaman
Tanışmışız ya ezelden hani
Ruhlarımız fısıldaşmış kendi arasında
Dünyanın dönmesi bundanmış
Dönüp, beni sana getirmesi,
Yeniden ve tekrar.
Karşılaşmaların bir matematiği varmış esasen
Senin gözlerini üzerimde her gördüğümde,
Yeniden bir hesap tutuyor içinden.
Düşüncelerin, sayfaların ve sayıların içinden geçip
Dönüp, yine ve sonra
Birbirimize varmak içinmiş.
Bana bunu yazdıran şey her neyse
Gecenin örttüğünü yırtıp kesen bir ses ve ışık.
İşte, kelimelerim ve şiirlerim tükeniyor bana baktığında.
Senin gözlerinden görmek için kendimi,
Bir ömrü yürüyorum yanında
Belki hep cınladı sokaklarda bir eda,
Çok önceden ve çok sonraya
Bu şiir sonraların hikayesidir aslında, hep başa sarar
Her karşılaşma bir matematik işlemi gibi planıdır kader çizenin
Ve her insan önceden sonraya yazılıdır yazısız defterlerde.
Ve yine, senin gözlerini kendimde her gördüğümde
Bu şiir kalır, gider, döner, yeniden ve tekrar.

Yaren SARI

DÜŞÜNMEK

Yaratılışımızın başından beri bizi diğer varlıklardan ayıran en önemli özelliğimiz düşünmektir.

Peki biz düşünüyor muyuz? Düşünmenin bize ne kattığını ya da doğru düşünüp düşünemediğimizi sorguluyor muyuz?

Bu soru üzerine düşünme ve tartışmalar, insan kendini bildi bileli büyük rağbet görmüştür. Bu bağlamda birçok önerme ileri sürülmüş, sanat ve düşünce akımlarının doğmasına zemin oluşturmuştur.

İnsanın diğer canlılar gibi yiyip, içip, üremek dışında da hayatın her alanında var olduğunu göz önüne alacak olursak; onu diğer canlılardan ayıran yegâne ve en önemli özelliğin düşünmek olduğunu görmemek ya da fark etmemek olanaksızdır.

Düşünme; mukayese yetisinde, üretkenlikte, eğitimde, fiziki-metafiziki âlemi algılamada, anlamlandırmada ve anlatmada hayatımızda önemli rol oynamaktadır. Hatta deyim yerindeyse insanı insan kılmaktadır.

Ne yöne gideceğini şaşırان insan için düşünmesi gerektiğini, Kur'an'da bir ayet şöyle açıklamaktadır: "Hâlâ akıl edip düşünmez misiniz?"

Fransız filozof René Descartes de 17. yüzyılda varlık üzerine yoğunlaşmış, araştırmalar yapmış ve nihayetinde düşünebilmesinin var oluşunun kanıtı olduğunu anlayarak "Düşünüyorum öyleyse varım!" demiştir.

Bizi biz yapan, bizi yeni araştırmalara ve buluşlara sevk eden, muhakeme ve mukayese yapabilmemizi sağlayan "düşünme" üzerinde durmalı, düşündüğümüz zamanları artırmalı, hatta bunun için özellikle zaman yaratmalıyız.

Sabahattin Ali bir yazısında, insanı insan yapan düşünceyi şu şekilde ifade ediyordu: "İnsan dünyaya sadece yemek, içmek, koynuna birini alıp yatmak için gelmiş olamazdı! Daha büyük ve insanca bir sebep lazımdı. Lakin tembelliğe alışmış olan kafası bunu bulamıyor, bulmak için uğraşmaya üşeniyor, yanlış ve bayağı olduğunu sezdiği şeyleri de kabul edemediği için selameti firarda buluyordu..."

İşte bu daha büyük ve insanca olan sebebe, düşünme yetisine her şeyden çok önem vermek; her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmek ve düşündükçe de daha da çok insan olmak çok kıymetlidir.

Fazile AŞAR AYDINALP

GÖLGELER

Bir zamanlar sesin vardı,
Duvarlarda yankılanan bir umut gibi.
Şimdi gölgeler konuşuyor yalnızca,
Adını unutturan rüzgârların dilinde.
Bir sokak lambası gibi sönüyor içim,
Yanı başımdan geçen her hayal.
Bir eksik nefes gibi sarıyor bedenimi,
Boğazıma düğümleniyor.
Boğuluyorum sensizlikten,
Ne yaşıyor ne ölebiliyorum.
Kim bilir kaç gece daha
Aynı yıldızlara küs uyanacağım?
Kaç sabah daha
Bir yabancıнын aynasında göreceğim kendimi?
Ne kaldı avucumda
Bir dua gibi sarıldığım yarından başka?
Sadece hüznün kol geziyor sokağımda,
Adı bile söylenmeyen bir misafir gibi.
Hep aynı saatte geliyor acın,
Bir çiçeğin solgun yaprağı oluyorum.
Dokunsan dağılacak, dökülecek etrafa.
Kendimden vazgeçiyorum,
Hiçbir yere varmayan yollarla
Yavaş yavaş kaybolup duruyorum.

A r s l a n K O Ç O Ğ L U

SON VEDA

Böyle değildim ben. Ölürdüm ıssızca; gecesinde, yağmurunda düşledim seni. Şimdi nerede olduğunu düşündüm. Kırğındım, umutlandırmış gönlüme ihanet ettiğinden beri. Seni affetmedim.

Başlardım en güzel günlerde kaybolmaya, şimdi saniyelerde kayboluyorum. Kendimi arıyorum, bilmiyorum hangi anıda kaldım; bu kadar kendimi kaybettim. Aslında seni kaybettim. Ama o gece, kendimi ölü buldum. Ellerimden tutan düşler, bir gecede bilmediğim bir sokakta beni katletti.

Şimdi hangi sokağa geleyim? Şimdi nereden başlamalıyım susmaya? Kal demek mi gerek gidişlerde? Kendimle kaldım. Serçe gibiydim oysa, tebessümlerle kanat çırpardım. Şimdi gökyüzünde hüznle yağın yağmur gibi gözlerim... Uçardım ben, kanadım kırıldı.

Bir defa dönüp baktım arkama, kendime. Yaşamış olduklarıma kızdım. Öfkem kendimeydi. Bir daha kızdım. Elimden kanlar akıyor, ruhumda gülen çocuk ölmüş. Güldüğüne inandığım çocukluğumu öldürdüm.

Geri dön çocuk. Senin cenazen kalbimdeyken yaşamaya nereden devam edeceğim? Sustu... Bu saklambaç değildi. Çıkmasını bekledim ortaya. Oysa yirmilerinde büyümüş bir kız çocuğu gördüm ve saklandığım zamandan çıktım. Nefes bile almadan geriye dönmek istedim.

Oysa ben seni tanımadığım yaşamımda, çocuktum. Ruhum şimdi, içinde olan acıyı bilmiyor. Ölü buldum kendimi. Tek başımaydım, karagüllerle o mezar başında. Ölse bile severmişçesine yalanlar söylemiş... Ama hâlâ bir çocuk heyecanı gibi bekliyorum.

Ölümlle yaşamım arasında, senin katilim olduğun bir yol var. Zaman izimizi silse de cenazemde senin kanın var.

Sultan KAÇTI

ZIVANADAN ÇIKMANIN BEDELLERİ VE EN DEĞERLİ SINIR, ZIVANA

Aslında ödemeyi sevdiğim bedellerdir bunlar. Acılarıma merhem, pişmanlıklarına deva olur. Huzurumu arttırdıkça bedellerin acıları sanki kardelenlere dönüşür. Huzursuzluğum gittikçe artıyor, zihnim kendini karıştırıp ruhum kendini salveriyor. İşte belki de zivanadan çıkmanın başlangıcı... ve işte belki o an zivanadan tam çıkmadan geri girmek lazım, her ne yerse orası. Çünkü tam çıkınca artık geri girmek ya zor ya da ağır bedelli oluyor. Sen de bilirsin bunları. Gerçekten de zivana dediğimiz arsızlığın sınır çizgisi çok mühim değil mi? Acılarını besleyecek olan pişmanlıklarına gitmemen için son uyarı levhası değil mi bu zivana? İşte bu zivana sınırını aşınca tüm benliğin kendini bilmediğin ve sınırlarını toptan saymadığın bir vadiye iter seni. O vadinin çıkışı yine zivana noktasıdır fakat geri dönmek amma zordur. İşte bu yüzden aslında zivana hepimizin son sınırıdır. Bu sınır aşılmıca öyle sınırlar aşılar ki siz bile kendinize şaşırırsınız ya. Geçer ama belki, bedelini ödeyerek ya da ödemeyerek. Eğer ödersen bilirsin ki tüm bedellerin sonucu zivana noktasına geri dönüp tecrübeli şekilde o noktadan geriye doğru uzaklaşmaktır. Çok güzeldir aslında bu. Bedel ödmeden olursa da farkında olmadan dersini almış olursun. Tecrübelerine tecrübe kattığını bilerek güvenle geri yolunda hareket edersin. Ama işte aslında en güzeli o zivana noktasını uzaktan gördüğümüz an yüz seksen derece dönerek depar atmaktır. Ne kadar çabuk ve uzak bi noktaya gidersek o kadar iyidir bizim için. Sevimsizdir o nokta. Uzaklaştıkça sevimliliğimiz de artar. Daha güzel hisler olur içimizde. Tecrübeyi hata yapmadan edinmektir ya değerli olan, işte o yüceliğe ulaşırsın o an. Belki de sadece zivanadan çıkmadan masumca geri dönmüş oluruz. Bunu artık olayların gelişimi gösterir. Sen de bilirsin ki en huzurlu yer zivanadan en uzak yerdir. Ondan dolayı zivana bizden uzak olsun biz de zivanadan. En güzel sınırdır zivana...

Zeynep YEMİŞ

SİYAH VE BEYAZIN AŞKI

Bir çift güzel gözün böyle çetin bir imtihan olacağını bilemezdi.

Safça, masumca, bilinmezce atılan bir bakış,

O bakışın karşısında diğerinin meraklı gözleri,

Çarpıştılar bir gün,

Şimşekler çaktı,

İkisi hariç kimse duymadı.

O bakış serpti kalbe tohumları.

Önce güneş vesile oldu bu aşka,

Ne güneş haberdar ne sarışın,

Habersiz geçen aylar sonrası,

Zamanı gelmiş gibi,

Kimsenin duymadığı şimşekler çaktı,

Artık sarışın haberdar, bakışlar haberdar, aşk haberdar.

Sevgiyle kimi zaman hoyrat kimi zaman kızgın,

Kimi zaman güleç sevda,

Uyumun uyumsuzluğu ya da uyumsuzluğun uyumu gibi,

Adam siyahtı, kadın beyaz.

Çocukça masum bir edayla,

Dayandı, yürüdü zamana meydan okurcasına.

Yıllara meydan okudu,

Lâkin sonunda dünyanın oyununda boğuldu.

Şimdi güneş üzgün, bakışlar üzgün.

Âşıklar ölüm döşğinde...

Kaldırabilen yok.

Nefes verebilen yok.

Bu imtihandır, bilene...

Elden çare gelmez.

Gömülecek sevdalar, akacak yaşlar vardır.

O hayatlar, kesiştiği noktadan ayrılığa gider.

Bir bakışla başlayan masal son bakışa muhtaç kalmıştır,

Çünkü son bakışı atmayacak kadar keskindir adam,

Ve son bakışı çok gördü diye küskündür kadın.

Masum adanmışlığa ihanet etmiştir adam,

İhaneti kaldıramayıp susmuştur kadın.

Ve çok sonraları pişman olmuştur adam,

Ama kalbini eline alıp gitmiştir kadın.

Semanur YAĞMUR ALTEMİR

SOLAN ÇİÇEĞİN AĞIDI

Ey kalbimin en تنها köşesine sığınmış,
Yetim ve ölü adam;

Seni hangi şehirde aramalıyım,
Hangi sokağın kıyısında,
Hangi caddenin gölgesinde,
Hangi evin sessiz eşliğinde?

Duvarları sarı mı,
Beyaz mı,
Yoksa sonsuz maviliğe bürünmüş bir renk mi?
Renklerin ve biçimlerin muğlaklığı.

Hatırimda zamana direnen bazı ayrıntılar var:
Gözlerinin kahvesi,
En sevdiğin şiir,
Dudaklarından eksik olmayan o ezgi,
İlk karşılaştığımız günün taze anısı,
Sonra doğum günün,
Ve bir de ölüm günün.

Ağlamıyorum,
Yalnızca rüzgârın uğultusunda sesini arıyorum.
Bu arayışlar, kaybın ve yokluğun sessiz tanıklığıdır.

Keşke bir zaman çiçeği olsaydım,
Ve yeniden yeşerebilseydim toprağında.

Belki de hiçbir zaman...
Belki de yokluğunda solan bir çiçek gibi
Sessizce eğilir başım,
Ve kalbimde usulca, sonsuza dek adın.

Ey kalbimin en تنها köşesine sığınmış,
Yetim ve ölü adam.

Betül ARIK

KIRMIZILI KADIN DESTANI: SULTAN ÖZCAN

Konya sokaklarında kırmızılı bir kadın,
Öyküsünü öğrenme, inan ki kalmaz tadın!
Acısını sarmalar aşka, deyip günaydın,
Sevdiğine kızıp da asla “zalim” demeden.

Kırmızının sıcaklığı onda bahar yaşatır,
Aşkın rengi solunca al renk aşkı kuşatır.
Çocuğu olmaması eşe onu boşatır,
“Ne olacak söyleyin benim halim?” demeden.

Kalbini sarmalayan aşkı yakıp kavurur,
İçindeki kıvılcım hasret ile savurur,
O sultanlar sultanı al makyajla avunur,
“Evimde yok sermeye, bir kilimim” demeden.

Nişanını atarak kavrulup ateşinde,
Öğretmenine kaçmış bir hayalin peşinde.
Tüm olanlara rağmen kusur bulmaz eşinde,
“Görmedi böyle aşkı yedi iklim” diyerek.

Kocası kıskançlıktan hem döver hem fırçalar,
Al makyajın ardında aşkın destanı çalar,
Severken terk edilmek yüreğini parçalar,
“Beddua etmek hakkım, döner dilim” demeden.

Kıskançlık ateşiyle taşı eşimin kini,
“Bir zamanlar kocam da severdi” diyor, “beni”
Aşkı hiç tatmayanın olur mu sorar dini
Kayboldu benim sevdam artık, milim demeden.

Çocuğu olmayınca yâr saçar foyasını,
Karartarak Sultan'ın gözünde zıyasını,
Ömrünün ortasında yıkar tüm dünyasını,
Kaderi kabul edip “ben ne bileyim?” diyerek.

Çocuğu yoktu ama sevgisi azalmadı,
Eski eşi gözünde azıcık ufalmadı,
Göz yaşları dökerken nefreti çoğalmadı,
Sevdaya yelken açar öyküm “elim” demeden.

Yüreğindeki yangın devam etmekte hâlâ,
Bu kadar derin aşkı nasıl alsın havsala?
İstese başkasıyla evlenirdi pekâlâ,
“Yaşlandım biliyon mu? Ağırır belim” demeden.

Sevdayı al’a sarıp yapılmakta haykırış,
Ona deli diyerek maşuk etmez aldırış,
Tüm acı anıları kırmızıya sığdırış,
“Unuttum tek aşkımı, tutmaz elim” demeden.

Ehline denk gelmezse emekler ziyan olur,
Kıpkırmızı bir akkor ta yüreğe hapsolur,
Kırmızının içinde ancak yası kaybolur,
“Aşkına suç bulmuyor ruhum salim” diyerek.

Seğmenoğlu bu aşk da Deli Ayten misali,
Kırmızıda hisseder sevgiliyle visali,
Aşkınin kudretine saygı duyar ahali,
“Tek odaya sığıyor Konya ilim” diyerek.

Osman AKÇAY

BİR BEN VAR İÇİMDE

Elime aldığım kalem bana neler yazdıracak
Bilmiyorum.

Sürekli içimde bir telaş,
Devamlı bir diken üzerinde,
Hayatın yaşanılmaz olduğunu
Her seferinde söyleyen,
Beni rahatsız eden,
Üstüne üstlük benden bıkmış bir
Ben var içimde.

O sarı kız çocuğu öldüğünden bu yana
Yüzü çok az gülmüş,
Hep hırpalanmış
En çok da kendiyle.
Bıkmış, usanmış, yorulmuş
Bir ben var içimde.

Hayatta en çok nefret ettiğim
Hatta ölmesini istediğim
Bir ben var içimde.

Ben de öğrenemedim zaten
Nasıl susabileceğini,
Nasıl tekrar dirileceğini.
Ama bilmiyorum.
Pusulam yok,
Gidebileceğim yol yok,
Bana ben lazımım.
Beni ben toplamalıyım.
Ama ben daha beni bulamamışken
Nasıl olacak bu,
İnan bilmiyorum.

Yok ama.
Asla susmayacak olan,
Bitmeyecek, akıllanmayacak,
Hırçın, agresif
Ve her seferinde duvarlara çarpan
Bir ben var içimde...

SABAH OLUR YOL AÇILIR

Hayat, kimi zaman insanın omuzlarına ağır yükler bırakır. Yokuşlar dikleşir, yollar görünmez hale gelir, umut yerini derin bir karamsarlığa terk eder. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, bazen hiçbir şeyin değişmediğini sanırız. Her şeyi yapar, tüm gücümüzle çabalar, fakat yine de yerimizde sayıyormuşuz gibi hissederiz. İşte tam da böyle zamanlarda insanın gerçek sınavı başlar: Sabırla beklemek, inatla inanmak ve düşse de kalkmayı bilmek.

Her gece, ne kadar uzun ve karanlık olursa olsun, sonunda sabaha kavuşur. Güneş doğmaktan asla vazgeçmez. Zaman akar; ne acılar, ne mutluluklar yerinde kalır. Bugün çekilen sıkıntılar, yaşanan kırgınlıklar, içinde kaybolduğumuz belirsizlikler sonsuz değildir. Gecenin ardından doğan sabah gibi, hayatın en zorlu anlarından sonra da aydınlık bir gün mutlaka gelecektir. İnsanın yüreği ne kadar yorulursa yorulsun, sabreden ve inancını kaybetmeyen herkes, yeni bir başlangıcı hak eder.

Bazen çabalarımızın karşılığını hemen alamayız. Emek veririz, uğraşırız ama netice beklediğimiz gibi olmaz. O anlarda umutsuzluğa kapılmak kolaydır. Ancak bilmeliyiz ki, her şeyin bir zamanı vardır. Toprağa atılan tohum hemen filizlenmez; karanlıkta sessizce bekler, yağmurla beslenir, güneşi hisseder ve zamanı geldiğinde toprağı yarararak gün yüzüne çıkar. İnsan da böyledir. Ektiği emeklerin, döktüğü alın terinin meyvesini hemen göremeyebilir. Belki daha olgunlaşması, belki daha güçlenmesi gerekiyordur. Belki de hayat, ona düşündüğünden daha büyük bir güzelliği hazırlıyordur.

Unutmamak gerekir ki, Allah hiçbir kulunu yarı yolda bırakmaz. Bazen dualarımıza hemen cevap alamadığımızda, kendimizi yalnız ve terk edilmiş hissederiz. Oysa bizim göremediğimiz yerlerde, bizim bile farkında olmadığımız şekillerde dualarımız karşılık bulur. Beklediğimiz şeyin gelmemesi bile kimi zaman bizim hayrımızdır. Çünkü insan, her zaman büyük resmi göremez; ama Allah her ayrıntıyı bilir, her kalbi anlar. Bizi bizden iyi tanıyan, bizim için en hayırlı olanı seçen bir Kudret varken, korkuya ve umutsuzluğa yer yoktur. Asıl mesele, güvenmeyi, sabretmeyi ve yılmadan yürümeyi bilmektir.

Hayat, düz bir yol değildir. Kimi zaman inişler, çıkışlar; kimi zaman kayıplar, kazanımlar vardır. Yol zaman zaman çetinleşir, adımlar ağırlaşır. Ancak önemli olan, ne olursa olsun yürümeye devam etmektir. Yorulduğumuzda biraz durup nefes alabiliriz, ama asla geri dönmemeliyiz. Çünkü her düşüş, her sendeleyiş, insanın daha güçlü kalkması içindir. Bize düşen, yolda kalmamak, düştüğümüz yerden kalkmayı öğrenmektir.

Sabahların gelişine ne kadar güveniyorsak, hayatın da bir noktada düzeleceğine aynı güvenle sarılmalıyız. Karanlık ne kadar koyu olursa olsun, şafak her zaman daha yakındır. Yeter ki içimizdeki umudu kaybetmeyelim. Çünkü umut, karanlıkta bile yolumuzu bulmamıza yardımcı olan en güçlü ışıktır.

Unutma; bugün olmazsa yarın olur. Belki bugün adımların karşılık bulmadı, belki duaların sessiz gibi geldi. Ama yarın başka bir şafakta, başka bir gökyüzünde, emeğinin meyvesi karşına çıkacak. Gece ne kadar uzun olursa olsun, sabah mutlaka gelir. Ve her sabah, yeni bir başlangıçtır.

Fadime KUNDAKCI

SANA DOĞRU YÜZYILLAR

Yürüyorum asırlar boyu,
Yürüyor görünüyorum,
Fakat binlerce Buhtunnasır koşuyor ardımdan.
Yıkılıyor saatler boyu yazdığım,
Gönlümde duran eğreti cümleler.

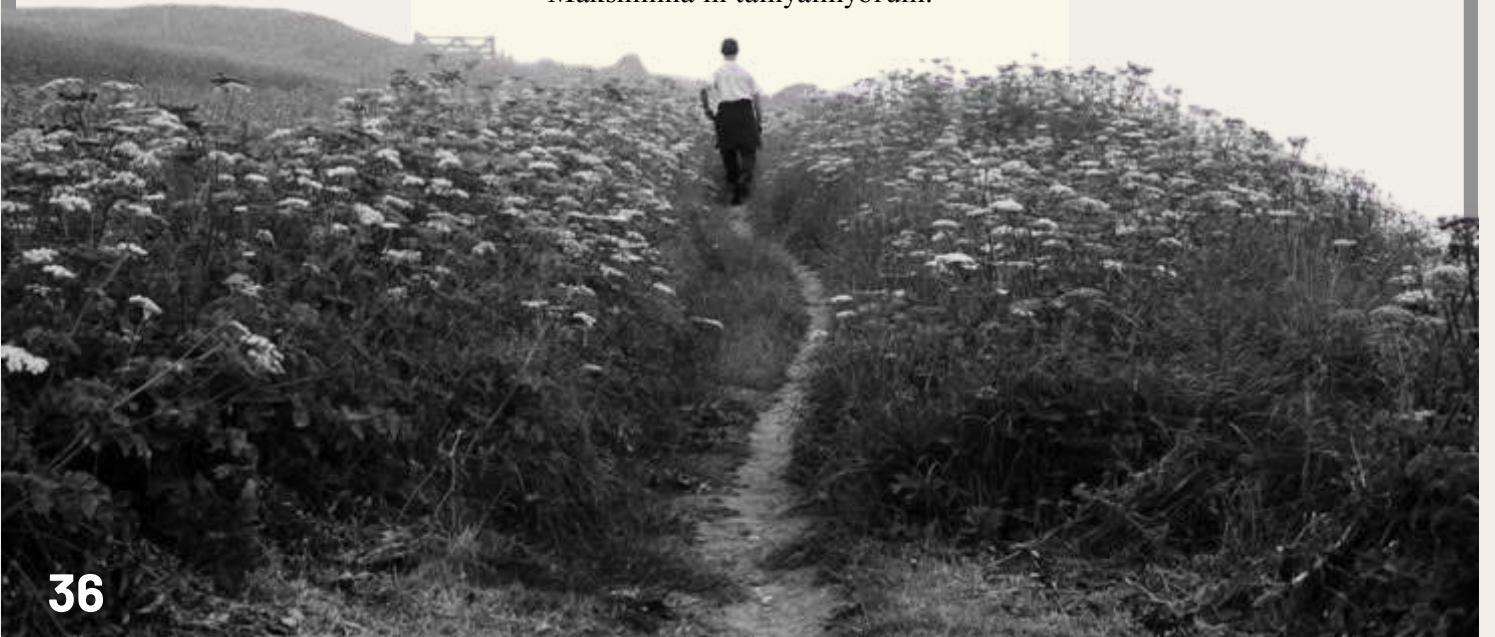
Yürüyor görünüyorum,
İçimde devriliyor Süleyman Mabetleri.
Sürgün emri geliyor yüce göklerden,
Çöllere mahkûm ediliyorum.

Nil'in serin suları düşlerimi boğuyor,
Amansız bir derde tutuluyorum.
İnşa edilmemiş henüz hastaneler,
Taştan sedyelere uzanıyorum.

Yürüyorum Roma'nın saraylarına,
Hadrianus'a baş kaldırıyorum.
Bir mağaranın karanlık dehlizinde,
Yüz yıllar boyu uyukluyorum.

Sarsılıyor zihnimde duran ibadetler,
Usulca imanıma tutunuyorum.
Soğuk bir mağaranın boşluğunda,
Yedi uyuyanlara eşlik ediyorum.
Kıtmir'in gözlerinden yansıyan hüzmeleri
Sinemdeki karanlığa tutuyorum.

Philadelphia'nın sokaklarına iniyorum,
Amman'ın caddelerinde çocukluğumu arıyorum.
Çocukluğum kayıp,
Anılarım yitik.
Maksimillia'nı tanıyamıyorum.

Yırtıyorum elimde duran davet mektuplarını,
Barış nidalarını susturuyorum.
Uzun ve heybetli komutanları,
Alnından karışlıyorum.

Bıçaklarken tahtında bir kralı,
Mancınıkla ateşlere atılıyorum.
Ve alırken halkın şiddetli öfkesini,
Gül yüzlü bir yiğidi görüyorum.

Seni görüyorum ta uzaklardan,
Gülümsüyorsun gözlerime doğru,
Kayıyor bakışların ellerime,
Elimdeki bıçağı düşürüyorum.

Büyüyor vücudumda duran eller,
Nereye koyacağımı bilemiyorum,
Bakışların yavaşça geziniyor bedenimde,
Saklıyorum avuçlarımdan dökülen kanı,
Tenimdeki kızılıktan utanıyorum.

Mâni olamıyorum göğsümdeki ateşlere,
Bakışlarımı gizleyemiyorum,
Bakarken sana,
Gözlerine,
Ellerine,
Dudaklarına,
En çok dudaklarına,
Çok utanıyorum.

Çok utanıyorum.
Utandıkça ufalıyorum,
Ufaldıkça sana yürüyorum.
Bir kalabalığın ortasında,
Heybetinden eziliyorum.

Yürüyorum sana doğru,
Parmaklarım suretinde geziniyor,
Gezindikçe tutuşuyor,
Tutuştukça yanıyorum.
Dudaklarından dökülen alevi,
Buzdan ellerime tutuyorum.

Yürüyorum asırlar boyu,
Yürüyor görünüyorum...
Devriliyorum bir savaşın en şiddetli anında,
Keskin darbeler alıyorum.
Henüz keşfedilmemişken silahlar,
Gözlerinle denk geliyorum.

DİJİTAL TUZAK - AZİZE ACAY

